

men jeg troer dog, at der forsaavidt er taget et praktisk Hensyn, som det er noksom bekendt, paa hvormange Maader og hvor let man kan omgaae enhver Bestemmelse, som gaaer ud paa at binde Rentefoden; det er jo vel bekendt, hvorledes og hvor hyppig en saadan Bestemmelse i den forbigangne Tid er bleven omgaaet, og Folk ere siden den Tid vel neppe blevne bedre, saa at lignende Trafikker vistnok fremdeles ville finde Sted, naar Rentefoden sættes fast.

R. Pedersen: Efter de Foredrag, vi nu have hørt af de to ærede sidste Talere, skal jeg ikke opholde det ærede Thing længe; der er kun et Par enkelte Punkter, som jeg kunde ønske at udtale mig noget om. Det er nemlig af dem, som ere imod det foreliggende Lovforslag og en bunden Rente i sin Almindelighed, fremhævet, at det vilde skade Eiendomsbesidderne, dersom man vilde indskrænke Renten for Laan indenfor en vis Capitalværdi af Eiendommene; jeg maa dertil sige, at jeg er dem meget forbunden for deres Omhu i den Henseende for Eiendomsbesidderne, men jeg troer dog, at denne Frygt er aldeles ugrundet; saa den Frygt for, at Eiendomsbesidderne ikke skulde kunne faae Capitaler til 4 pCt. indenfor en vis Grændse af Eiendommens Værdi, troer jeg, at man godt kan lade passere. Naar det endvidere er blevet fremhævet, at man af den Beretning, som den høitærede Indenrigsminister for kort Tid siden gav os her i Thinget om den store Mængde Bevillinger, som vare givne til at svare en høiere Rente end 4 pCt., kunde see, at der søles en meget stor Trang til at give en høiere Rente, ja, saa seer man ganske vist, at der er en stor Trang dertil; men lader os see, hvad det er, der har fremkaldt denne Trang? Er det Mangelen paa Penge? Jeg troer det ikke. Jeg troer, at Erfaringen i de senere Aar har viist, at der ikke har været Mangel paa Penge, men det er Overflødigheden af Bevillinger, som har fremkaldt denne Mangel; det er netop denne lette Maade at faae Bevillinger paa, som har gjort, at Alle ville have Bevillinger, thi der bliver ved Bevillingernes Meddelelse hverken spurgt om det Ene eller det Andet;

det er derved, Trangen er fremkommen, men slet ikke ved Mangel paa Capitaler. Spørger man nu: Hvad vil dette Lovforslag — da er det dog soleklart, at det vil føre Loven tilbage til, hvad Loven skal være. Loven af 6te April 1855 fastsætter, at Rentefoden skal være 4 pCt. i faste Eiendomme, men bagefter kommer Bevillingsmyndigheden, som kan give Undtagelser. Jeg betragter Bevillinger netop kun som Undtagelser, men her forekommer det mig, at de ere blevne brugte som Regler. Altsaa dette Lovforslag vil føre Bevillingerne til, hvad Bevillingerne skulle være, og Loven til, hvad den skal være. Loven fastsætter som Regel 4 pCt. Rente, og det er ogsaa det, som dette Lovforslag vil fastsætte, men der maa tillige kunne gives Undtagelser, som kunne blive tilstaaede ved Bevillinger, det tilstgter dette Lovforslag ogsaa. Det forekommer mig, at der strengt er skjælnet mellem de to Dele, at Loven skal blive Regelen og Bevillingerne Undtagelser. Med disse Betragtninger for Die skal jeg meget tilraade at fremme det foreliggende Lovforslag.

Alberti: Da den høitærede Indenrigsminister har udtalt sig for Lovforslagets Grundtanke, nemlig at indskrænke Bevillingsvæsenet, og da det her ved de forskellige Udtalelser er godtgjort, hvorledes man omkring i Landet betragter Bevillingsmyndighedens Udendelse med Hensyn til en høiere Rente som en Ulfik, som det var meget ønskeligt at faae rettet, saa skal jeg indskrænke mig til at imødegaae et Par af de ærede Talere, som have reist forskellige Indvendinger mod Lovforslaget, forsaavidt som de ikke allerede ere imødegaaede, og jeg sigter her navnlig til de to kjøbenhavnske Rigsdagsmænd, som først udtalte sig. Jeg troer, at disse to Herrer have seet Sagen med fuldkommen kjøbenhavnske Dine; jeg har før hældet til de samme Ansuelser, og de, der interessere sig for min Mening, ville finde lignende Udtalelser af mig her i 1855, men jeg skal meget gjerne erkjende, at den senere vundne Erfaring betydelig har ombendt mig. Disse nævnte Herrer tale, som om Rentefoden var ubunden, men den er bunden — det kan ikke ofte nok gjentages — det er Lovens Grund,